

УДОСКОНАЛЕННЯ СКЛАДІВ ЕКСТЕМПОРАЛЬНИХ РЕКТАЛЬНИХ СУПОЗИТОРІЇВ

Трояновський І. В., Азаренко Ю. М.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

Важливою проблемою сучасної медицини та фармації залишається фармакотерапія деструктивно-запальних захворювань прямої кишки. Захворювання прямої кишки зустрічаються настільки часто, що для їх діагностики і лікування було виділено окремий напрямок медицини – проктологія. За даними літератури, до найбільш розповсюджених захворювань прямої кишки та товстого кишківника відносять: геморої, питома вага якого серед усіх проктологічних патологій становить 42%; проктити – 34%, коліти – 23%, анальні тріщини – 11-15%. Широке розповсюдження цих захворювань в індустріально розвинутих країнах набуває характеру епідемії, що призводить до ураження великої кількості людей працездатного віку (25-50 років), їх тривалій тимчасової непрацездатності. У зв'язку з цим захворювання аоректальної зони відносять до числа важливих та актуальних соціально-економічних проблем.

Ці хвороби становлять серйозні труднощі для лікарів як при діагностиці, так і при лікуванні. Люди із захворюваннями прямої кишки не поспішають звертатися до медичних працівників через хибну сором'язливість і тривалий час страждають від різноманітних неприємних відчуттів в аоректальній ділянці, що впливає на стан нервової системи, знижує працездатність, якість життя і не дає можливості виявити захворювання на ранній стадії.

На сьогодні при лікуванні проктологічних захворювань віддається перевага консервативній терапії (профілактичні процедури, нормалізація роботи кишечника, дієта). Серед застосування лікарських засобів різних форм випуску найбільш раціональною для лікування захворювань прямої кишки є супозиторії. Це зумовлено їх позитивними властивостями та майже відсутністю негативних ефектів, притаманних іншим видам лікарських форм.

На фармацевтичному ринку України існує досить обмежений вибір супозиторіїв вітчизняного виробництва, а наявні, в основному, мають однонаправлену дію. Що стосується імпортованих препаратів, то вони, враховуючи високу ціну й умови постачання, не завжди доступні для більшості хворих.

Біофармацевтичні дослідження показали неефективність створення універсальної основи, придатної для всіх ліків, які вводяться ректально. Тому у кожному конкретному випадку при створенні лікарського препарату слід проводити спеціальні дослідження з пошуку оптимального поєднання лікарських і допоміжних речовин, що забезпечувало б найвищий рівень їх терапевтичної ефективності без помітної побічної дії. При використанні допоміжних речовин можна регулювати фармакодинаміку та фармакокінетику лікарських речовин. Без цього неможлива ефективна лікарська терапія. При проведенні досліджень по удосконаленню вже існуючих традиційних прописів супозиторіїв велику увагу приділяють введенню до їх складу сучасних активаторів всмоктування (гіалуронідаза, диметилсульфоксид) та ПАР (емульгатор Т-2, твін-80, емульгатор № 1 і т. д.). Ці речовини мають великий вплив на інтенсивність вивільнення лікарських речовин з лікарської форми і їх всмоктування у прямій кишці.

Тому, на сьогоднішній день, одним з головних напрямків розвитку сучасної вітчизняної екстемпоральної технології є вибір оптимального складу та технології лікарської форми для гарантування безпечності та високої терапевтичної ефективності, що, в свою чергу, вимагає обґрунтованого застосування великої кількості допоміжних речовин.